כרת דיממא לרבי לית ליה אלמה לא

משכחת לה דאכל אומצא וחנקיה ומית אי

נמי ידאכל סמוך לשקיעת החמה דלא הוה

שהות לכפורי ליה: אחד ישראל ואחד

כהנים ואחד כהן, משוח: הא גופא קשיא קתני אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן

משוח והדר תני מה בין ישראל לכהנים

ולכהן משוח אמר רב יהודה *הכי האמר

אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח

מתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות ואין חילוק ביניהן ומה בין ישראל לכהנים

ולכהן משוח אלא שהפר מכפר על הכהנים

על מומאת מקדש וקדשיו וכו' ומני רבי

יהודה היא ידתניא יוכפר את מקדש הקדש

זה לפני ולפנים את אהל מועד זה היכל

מזבח כמשמעו יכפר אלו עזרות כהנים

כמשמעו עם הקהל אלו ישראל יכפר

אלו הלוים הושוו כולן לכפרה אחת

שמתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות

דברי ר' יהודה רבי שמעון אומר כשם שדם

שעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל

על מומאת מקדש וקדשיו כך דם הפר

מכפר על הכהנים על מומאת מקדש

וקדשיו וכשם שוידויו של שעיר המשתלח

מכפר על ישראל בשאר עבירות כך וידויו של פר מכפר על הכהגים בשאר

עבירות ולרבי שמעון הא ודאי הושון מאי

הושוו דבני כפרה נינהו מיהו כל חד

וחד מכפר בדנפשיה מאי מעמיה דרבי

שמעון דכתיב 2ולקח את שני השעירים

איתקש שעיר המשתלח לשעיר הנעשה

בפנים מה שעיר הנעשה בפנים אינו

מכפר על הכהנים על מומאת מקדש וקדשיו

דכתיב ביה יאשר לעם אף שעיר

המשתלח אינו מכפר על הכהנים בשאר עבירות ורבי יהודה אמר לך להכי איתקוש

בשיהו שוים במראה ובקומה ובדמים הוא

דאתא מאן תנא להא דתנו רבנן ושחם

את שעיר החמאת אשר לעם שאין הכהנים

מתכפרין בו ובמה מתכפרין בפרו של

אהרן יכול לא יתכפרו בפרו של אהרן

שהרי כבר נאמר יאשר לו מעתה אין להן

כפרה כשהוא אומר יכפר על הכהנים

מצינו להן כפרה במָה הן מתכפרין מומב

שיתכפרו בפרו של אהרן שהרי הותר

מכללו אצל ביתו ואל יתכפרו בשעיר

הנעשה בפנים שלא הותר מכללו אצל

וכן בסוף דבריהם גירסת׳

דעבד], ב) יומא סא. חוליו

דעבדן, ב) יומה סח. חונין קלה: מנחוח לב., ג) [יומה סב.], ד) [יומה סו.], ד) [יומק להיוח רבה], 1) רש"ל וקאמר אפילו,

תורה אור השלם

ו. וכפר את מקדש

מוסף רש"י

וכפר את מקדש הקדש. אחר שגמר כל ההואות והיה נוטל מדם הפר ומדם השעיר הנעשה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף, בין לפני ולפנים בין דהיכל בין דעזרות ומכפר דם השעיו על ישראל ודם הפר על הכהנים (מנחות צב.). זה לפני ולפנים. מכפרת עבודה זו על הטומאה שאירעה בפנים, דפר ושעיר של יוהכ"פ מכפרים הללו על טומאה שאירעה ידיעה בסוף אבל הוה ליה ידיעה בתחלה וילפינו מקראי בפ"ק (ז:) ששעיר זה תולה עליה להגין מן היסורין עד שיודע לו ויביא בעולה ויורד (יומא סא.). זה היכל. על טומאה מזבח כמשמעו. על טומאה שאירעה לאדם שהייה למי שנטמא בעזרה בטומאה במזבח בלא חיוב מקדש, כגון נטמח במקדש דעבד בלח שהייה דחין כחן טומחת מקדש, דהיכח דנטמח בעזרה קי"ל הלכה משה מסיני דלא מחייב עד שישהה כדי השתחואה (חוליו קלא:) או: - 16 שמכפרים על טומאה שנגע במזבח וכגון שהיתה לו ידיעה בתחלה כשנטמא העלם קודש ונגע בו ושעיר הנעשה בפנים מכפר עד ייולל (מנחות צב. מכת"י). יכפר אלו עזרות. על שם). כהנים כמשמעו כר׳. על הכהנים ששגגו קראי יתירי קדרים (שם). הושוו כולן. נהאי יכפר וישראלים. ובטומאת מהדש וקדשיו אי אפשר להשוותן שהרי הפר מכפר על הכהנים והשעיר הנעשה בפנים על ישראל, ובאיזה מתכפרים בוידוי של שעיר המשתלה בשחר עבירות (יומא סא. וכעי"ז מנחות שם). ר' שמעון אומר. אין דודאי בהא אמינא כוותך דכשם שמתכפרין בשעיר הנעשה בפנים וכו'. לכשם שולוי כו' (מנחות צב.). כשם שדם שעיר על הכהנים בטומאת מקדש וקדשיו (יומא טא.). ולר׳ שמעון. דאמר דאין . הכהנים מתכפריו בשעיו

אתי שפיר דלא קאמר כגון שמת קודם שנשתלח השעיר או כגון דליכא שעיר המשתלח כדאמר לעיל (דף מ:) ונפקא מינה היכא כרת דיממא דכתיב בין בעינוי בין במלאכה בעצם היום הזה דלא עבד חיצון וי"מ דיום הכפורים בלא שעיר המשתלח מכפר עד שתחשך למולאי יום הכפורים

כדתניא חומר בשעיר מביום הכפורים שהשעיר מכפר מיד ויום הכפורים עד שתחשך חומר ביוה"כ מבשעיר שיום הכפורים מכפר בלא קרבן מה שאין כן בשעיר והא דנקט כגון דחנקתיה אומלא לאו דוקא אלא הוא הדין שמת בו ביום ולרווחה דמילתה נקטה 0 אי נמי אפילו לא מת בו ביום אלא אחר כמה ימים וכגון דעבד סמוך לשקיעת החמה: וכפר את מקדש הקדש זה לפני ולפנים. פירש בקונטרס דבטומאת לפני ולפנים ובטומאת היכל מיירי וקשה דאמאי לריך קרא לכולהו הא לקמן פ"ב (דף טו:) גבי כרת לא מלריכין אלא חד קרא לכולהו ושמא כיון שהושוו לענין כפרה הושוו לכל דבר ומיהו קשיא שלריך לדחוק הקונט׳ לפרש מזבח כמשמעו כגון שהקטיר עליו בטומאה וא"כ היינו טמא ששימש ולא מלינו שיכפר שעיר הפנימי על כהן ששימש בטומאה ועוד אי בטומאת מקדש וקדשיו איירי הכא לרבי יהודה מאי קאמר לעיל (דף ח.) רבי שמעון ממקומו הוא מוכרע הא אפי׳ לרבי יהודה נמי ממקומו מוכרע ועוד דבס"פ הוליאו לו (יומא דף סא.) מייתי לה אמתניתין דוכן בהיכל וכן במזבח הזהב דמתני לענין הואה ע"כ נראה דבהואה איירי ולפני ולפנים היינו על בין הבדים וההיכל היינו על הפרכת ומזבח היינו מזבח הזהב ועזרות היינו שירי הדם שהיה שופך על יסוד מערבי של מובח החילון שהיה בעורה כדתנן באיזהו מקומן (זבחים מז.) ומיהו קשיא הא דנקט עזרות דה"ל למימר עזרה ועוד דהואות כולהו כתיבי בהדיא בפרשה ולעיכובא לא איצטריך דנפקא לן בפרק איזהו מקומן (שם דף נב:) ובפרק הוליאו לו (יומא דף ס:) וכלה וכפר אם כלה כיפר ואם לא כלה לא כיפר וי"ל דאילטריך האי קרא דכהן משוח ומרובה בגדים יכול לעשות כן לפי שכל הפרשה כתיב בה אהרן וכן תניא בת"כ וכפר הכהן חשר ימשח מת"ל לפי שכל הפרשה כולה אמור בה אהרן לכן כתיב וכפר את מקדש הקדש וגו' שכל משוח ומרובה בגדים לריך לעשות כן: הושון כולן לכפרה אחת. אנל

לשעיר הפנימי לא הושוו דכתיב אשר לעם ודרשינן בסמוך ולא לכהנים: ואיתקשׁ שׁעיר המשתלח לשעיר הנעשה בפנים. תימה דבפ"ב דכריתות (דף כה:) גבי חטאים דומיא דפשעים פריך האי בשעיר הנעשה בפנים הוא דכתיב והשתא לגמר מיניה שעיר המשתלח

ומקשינן וכרת דיממא לרבי לית ליה. בתמיה. והא בהדיא כתיב דלא עבד חילון וי"מ דיום הכפורים בלא שעיר המשתלח מכפר (ויקרא כג): **וחנקסיה.** שלא עבר עליו רגע מן היום לאחר לגמרי ונפקא מינה דשעיר מכפר מיד ויום הכפורים אינו מכפר עבירתו: **סמוך לשקיעה החמה.** עם לאת היום שלא עבר רגע לגמרי ונפקא מינה דשעיר מכפר מיד ויום הכפורים אינו מכפר

ביום אחר העבירה: דתניא חומר בשעיר כו' לא גרסינן לה: וכפר את מקדש הקדש. בעבודת פר ושעיר של יום הכפורים כתיב המכפרת על טומאת מקדש וקדשיו: זה לפני ולפנים. על טומאה שאירעה לפני ולפנים כגון נטמא לפני ולפנים ושהה כדי השתחואה דמחייבת ליה על שהייתו כדמפרש בפ' שני (לקמן דף טו:): וה היכל. אם נטמא בהיכל: (א) וה מובח. מובח הוהב אם הקטיר קטורת בטומאה ובשהייה: אנו העורות. נכנס לעזרה בטומחה: הושוו כולן בכפרה אחת. בהא יכפר בתרא השוה כהנים לוים וישראלים מלמד שכולן מתכפרין בשעיר המשתלה בשאר עבירות דאילו בטומאת מקדש וקדשיו ליכא למימר דהושוו שהרי הפר מכפר על הכהנים ושעיר הפנימי על ישראל: ר׳ שמעון בּעדוֹ וּבִעד בִּיתוֹ: אומר כשם שדם השעיר. לבדו מכפר על ישראל בטומאת מקדש בלא שום וידוי שהרי אין שום וידוי בשעיר הפנימי כך דם הפר לבדו בלא וידוי מכפר על הכהנים בטומאת מקדש ואייתר ליה וידוי הפר לשאר עבירות: כא ודאי הושוו. בכפרה אחת ואי בשאר עבירות לא הושוו במאי הושוו: ומשני הושוו דבני כפרה נינהו. לכך הושוו ללמדך שיש לכולם כפרה בין בטומאת מקדש בין בשאר עבירות: מיהו כל חד בדנפשיה. חלו בפר ואלו בשעיר: אשר לעם. ולא לכהנים: הותר מכללו. מכלל שאמר חשר לו דמשמע לו ולח לחחרים הותרו: אלל ביתו. דכתיב (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו: ואם נפשך לומר. להקשות כלום על המדרש הזה. ולקמיה [יד.] מפרש מה יש לו להחשות: הרי הוא אומר כו'. ע"כ המקרא מלמדך שמתכפרים בפרו של אהרן שנאמר בית אהרן ברכו את ה׳ הרי כל הכהנים קרויין ביתו הרי הם בכלל ובעד ביתו: מאן תנא. להא מתניתא דקתני מעתה אין להן כפרה דמשמע דאם לא בפר יתכפרו אין להם כפרה כלל: דלא

כרבי יהודה. אלא כר"ש דאמר כל

כפרותיהן בפר תלויות דאי רבי

יהודה א"נ לא מכפרי בפר אית

להו כפרה מיהת בשעיר המשתלח

בשאר עבירות: אביי אמר כו'

והכי קאמר מעתה אין להם כפרה

 וְבַפֶּר אֶת מַקְּדְשׁ הַקְּרֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד הַבֹּהְנִים וְעַל בָּל עַם הַקְהָל יְכַפֵּר: 2. וְלֶקָּח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִם וְהָעֲמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְיָ פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא טו ז

נוער. 3. וְשָׁחֵט אֶת שְׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר ְלְעָם הַבִּיא אַת דַּמוֹ אל מבּית בַּאֲשֶׁר עְשָׁה לְדֵם הַפָּר וְהִזָּה אֹתוֹ עֵל הַבַּפּרֶת ויקרא טז טו

4. וְהַקְּרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר ויקרא טו ו

.5. (יט) בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרֵכוּ אֶת יְיָ בֵּית אַהֲרֹן בְּרֵכוּ אֵת יִיַ: (כ) בִּית הַלְּוִי אָת יְיָ, עב) בַּיוּר תַּלֵּי בָּרֵבוּ אֶת יְיָ יִרְאֵי יְיָ בְּרֵבוּ אֶת יְיָ: תהלים קלה יט-כ

הגהות הב״ח (h) רש"י ד"ה זה היכל וכו' בהיכל הס"ד ואח"כ מ״ה מזבח זה מזבח בזהב כנ״ל:

רבינו חננאל וביממא נמי כגון דעבד

סמוך לשק דלא הוה שהות ביום לכפורי ליה אי נמי יכבו. דעד דהוה אכיל חנקתיו אומצא ומית: תנא חומר בשעיר מיוה"כ. שהשעיר מכפר מיד ויוה"כ אינו מכפר עד שתחשך. חומר ביוה״כ שיוה״כ מכפר בלא קרבן. יהוא דהוה שהות ביום לכפורי ליה מה שאין כן בשעיר: **מתני'** אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח כו׳. ותירצה שראל ואחד כהנים ואחד משוח מתכפריז בשעיר המשתלח. ואין בשעיר המשתלח. ואין חלוקה בהן. מה בין ישראל לכהנים לכהן משוח אלא ⁵) שדם הפר מכפר על הכהנים בטומאת מקדש וקדשיו. וכפר את מקדש הקדש זה לפני ולפנים כו׳ ר׳ שמעון טעמא דר' שמעון דכתיב טעמא דד שמעון דכונים ולקח את שני השעירים וגר' אתקש שעיר הנעשה בפנים לשעיר המשתלח. אינו מכפר על טומאת מקדש וקדשיו אלא על ושחט את שעיר

אמר אפי' תימא ר' יהודה הכי קאמר מעתה אין להם כפרה במומאת מקדש וקדשיו כשהוא אומר יכפר על הכהנים מצינו שיש להן כפרה דהא איתקש: בשאר עבירות וכמו דמצינו שיש להן כפרה בשאר עבירות כך יש להן כפרה במומאת

במומאת ולא לכהנים. אף שעיר המשמלה, הל קמני ברייתה בשור עבירות. ור' יהודה אמר לך האי קרא דכתיב שני השעירי הכהנים בואר עבירות. ור' יהודה אמר לך האי קרא דכתיב שני השעירים מושר שנירים בשאר עבירות. ור' יהודה אמר לך האי קרא דכתיב שני השעירים מושר שנידו שני בירות יטומו של מתתפרים לפשר (מה בב", כל יו דוו במשרה ב"ל מל מחלים לו קמופים (יומא סב. ובהגהות הב"ח: שחומים).

שירו שיון במראה ובקימה ובדמים הוא דאתא. מאן תנא להא דתנו רבנן ושחט את שעיר החטאת אשר לעם.

שאין הכהנים מתפפרין בפרו של אהרן כרי. ואמר ר" ירמיה דלא כר" יהודה. דאי ר"
שאין הכהנים מתפפרין בפרו של אהרן כרי. ואמר ר" ירמיה דלא כר" יהודה. דאי ר"
יהודה האמר כהנים יש להם כפרה בשעיר המשתלח שהוא של עם. רבא אמר האי תנא ר" שמעון היא. אביי אמר אפילו תימא ר" יהודה היא והכי קאמר מעתה אין להם כפרה בטומאת מקדש וקדשיו וכר" ופשוטה
היא. ואקשינן ולר" שמעון הא ודאי אשוינהו קרא לכהנים ללוים ולישראלים. שנאמר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר. ופרק"ו ודאי השוו דבני כפרה נינהו וכל חד וחד בדידיה קמיכפר. הני בשעיר.

ביתו ואם נפשך לומר הרי הוא אומר יבית אהרן ברכו את ה' בית הלוי

ברכו את ה' יראי ה' ברכו את ה' מאן תנא אמר ר' ירמיה דלא כר' יהודה

ידאי ר' יהודה האמר כהנים יש להן כפרה בשעיר המשתלח ומני יירבא יי

אמר ר' שמעון היא דאמר כהנים אין להם כפרה בשעיר המשתלח אביי